

NOVELL

A

Övergiven

igen

Roy

Panen

Hej!

Jag heter Roy Panen och det är jag som har skrivit denna bok.

Den är gratis för läsning/lyssning, nedladdning, delning/spridning. Men den får inte säljas. Och den får inte användas som egen text i andra texter eller böcker.

Jag äger upphovsrätten, och bokfilen är säkerhetsskyddad.

Hoppas du kommer tycka om den.

Mer information finns i slutet av boken.

AMIR-serien

Den handlar om bästa kompisarna Amir och Sten, 8-9 år.

De är mycket mobbade, och de kommer ifrån varandra. Men deras kärlek till varandra är så stark att de senare, med fina vuxnas hjälp, finner tillbaka till varandra.

Båda kämpar framåt på sin nya väg i all hopplöshet. Och det blir en lång och tuff resa innan de ses igen.

Noveller

Från, AMIR Fosterfamilj.

- 1 Livet kollapsar 1-28 118 s.
- 2 Fosterfamilj 29-42 73 s.
- 3 Orostider 43-61 91 s.
- 4 Ledsamheter 62-87 114 s.
- 5 Begravning 88-115 121 s.
- 6 Övergiven 116-134 88 s.
- 7 Övergiven igen 135-156 108 s.
- 8 Överraskning 157-181 120 s.
- 9 Rymningsplaner 182-194 72 s.

Information

Noveller

AMIR Mobbare har gjorts om till fem noveller.

Hela boken finns med bland novellerna. Texterna har inte gjorts om och är i sitt original.

Novellerna ligger i en nummerordning som följer originalbokens linje av innehåll.

De fem novellerna är ett pedagogiskt alternativ till originalboken. De kan hjälpa läsaren att få en god inblick över vad originalboken handlar om. Och man kan enkelt välja att läsa fristående delar av boken.

A = AMIR.

AMIR

Foster-

familij

Roy

Panen

Roy Panen

Bokförlag

Roy Panen -

NOVELLER

A FOSTER-

FAMILJ

Övergiven igen

Information

NOVELLER A FOSTERFAMILJ

Övergiven igen (7)

Hämtad från:

AMIR Fosterfamilj (första boken +)

© Roy Panen 2023

Roy Panen Bokförlag, Sollebrunn

www.panen.se

roy@panen.se

Omslagsfoto: Skrynklig plast, Roy
Panen

Omslag: Roy Panen

ISBN 978-91-89909-30-4

Denna bok skyddas av upphovsrättslagen.

2016-08-15

Numrering av böcker

Det blir knas med numreringen av böckerna, så denna bok Fosterfamilj får också bli bok ett och med ett plustecken efter. Och ”problemet” är löst.

Jag hade gjort en plan med berättelsen om Amir. Och det kändes bra att först skriva bok 3 Låtsasstorebror, därefter 4 Pirater och sist bok 8 Bråkstakar.

Dessa tre böcker tillsammans blev en kortare serieversion av de slutliga åtta.

Men när jag skrev bok ett kände jag att det också behöver bli en bok nio (tio). Och, som sagt, bok ett behövde klyvas till två böcker.

Regnbågs- färger

(Nedan krångliga beskrivning, med överkurs, kanske är mest för oss nördar.)

En liten kul sak kring numreringen av böckerna styrs på ett sätt av de sex (gay)regnbågsfärgerna lila, blå, grön, gul, orange och röd.

Och dessa färger med numrering startar i huvudtiteln AMIR.

Fast nu blir det hela lite knas i och med att bok ett blev två böcker. Fast detta löste jag med att i bok ett Mobbare, startar bokstaven A i AMIR med röd färg, (som ju också är kärlekens färg).

”Problem” är till för att lösas, så att säga.

Så räkningen i regnbågsfärgerna får, lite haltande, starta med röd färg i AMIR-serien. Fast den skulle ha startat med lila. Så egentligen startar färgstarten med bok 1+ Fosterfamilj.

Och så var detta lilla ”problem” löst”.

Färgräkningschema

(Röd 1), lila 1+, blå 2, grön 3, gul 4,
orange 5, röd 6, lila lila 7, blå blå 8,
grön grön 9,

(och om det blir fler böcker:)

gul gul 10, orange orange 11, röd röd
12,

(och en tredje omgång av sex räknings-
färger skulle bli:)

lila lila lila 13 blå blå blå 14 (och så
vidare).

Alltså: 1-6 en färg A MIR, 7-12 två likadana färger AM IR, 13-18 tre likadana färger AMI R, (och så vidare)

(Nu är nördén klar.)

Fosterfamili

Baksidestext

Sten känner sig övergiven igen, och nu av de akuta fosterföräldrarna. För nu ska han tvingas iväg till sitt nya fosterhem i Stockholm.

Och de permanenta fosterföräldrarna kommer och hämtar honom redan i morgon.

Fast han vill inte. Han vägrar. Och han tänker rymma. Och Rickard hjälper honom med sin rymningsplan.

Och efter en ridtur rasar Sten totalt

och känslomässigt. Han känner starkt att han inte klarar att resa iväg till ett nytt familjehem.

Men nu möts han upp av de två akuta fosterföräldrarna, som skjuter upp hans resa med minst ett par veckor.

Sten blir mycket glad, och han känner sig lugn och trygg med detta.

På Rickards rum spelar de TV-spel, och pratar om mobbning. Sten berättar mer om mobbarna där hemma i Skövde.

Det var en hemsk tid. Fast nu så slipper han allt detta. Och alla knäppa mobbare.

SKA BLI

HÄMTAD

135 Dagen

innan Stens

avresa

Sten och Rickard, akut familjehem

En större ångest kryper fram i Sten över att han snart ska behöva lämna Rickard. Han måste resa vidare till sitt permanenta familjehem.

Fast han vill inte.

Och än en gång sätter tankarna igång om att fly, rymma.

Men vart?

Tiden för Stens avresa till det nya familjehemmet flyttades fram två veckor. Det var på begravningsdagen av sin mormor som datumet flyttades fram.

Men nu så har den tiden gått.

Rickard och han har gjort som de

brukar: skött om ponnyhästarna, cyklat, spelat fotboll och innebandy, och spelat TV-spel.

Allt detta kommer de att hinna med även i morgon på Stens sista dag här i Örebro.

Och nu, innan de ska sova sitter de och spelar TV-spel för näst sista kvällen.

Och i övermorgon ska Sten bli hämtad av sina nya familjehemsföräldrar. Sedan bär det iväg med bil och tåg till sitt nya hem i Stockholm.

Sten stannar upp i spelandet och tittar med allvarliga ögon på Rickard som

möter upp med hans blick.

– Jag vill inte åka till det nya familjehemmet i övermorgon. Jag vill stanna här med dej, och med Ove och Kerstin.

– Det kan du nog glömma. Jag vill gärna vara med dej, fast du måste åka med till ditt nya hem.

Sten svarar med en suck.

– Förresten så kan jag nästan lova dej att snart så kommer jag att åka till nästa familjehem.

– Ja, och som är riktiga musiker, fyller Sten i.

– Inom säkert bara två veckor eller så, så har dom hittat ett nytt familjehem

till mej.

136 Vill inte

åka

Sten känner och förstår nu att Rickard inte verkar ha några problem med att resa till ett nytt familjehem. Inte heller verkar han ha ångest över att behöva lämna honom.

Fast Rickard är tre år äldre än han och ser nog på det hela med mera mogna ögon. Och han har säkert mer erfarenhet.

Inte minst så har han ett superbra självförtroende och en enorm självkänsla.

Och det finns nog ingen som vågar ”slå honom på fingrarna”.

Nej, han vet vad han vill.

Sten förvandlas i sitt ansiktsuttryck till att bli mycket allvarlig. Och han säger:

– Nej, du, Rickard. Jag känner inte för att åka i övermorgon. Och jag vill

inte. Jag gör det inte. Jag vill vara kvar här med dej. Jag tror jag rymmer.

– Men jag kanske bara blir kvar här under några dagar, en vecka, kanske två, säger Rickard förvånat. Sedan har dom säkert hittat en ny musikintresserad familj, som jag kan bo hos.

– Men hur ska jag göra för att få slippa åka med bilen i övermorgon? Vad hade du gjort, om du varit jag?

– Du, Sten, jag ska hjälpa dej.

– Ja, tack, men hur då?

Rickard pausar TV-spelet, blir tyst och tänker.

137 Kan hålla sig borta

Men efter en stund säger han:

– Nu vet jag. Du kan göra så att när dom kommer för att hämta dej, då håller du bara dej borta.

– Ja, vad smart. Så gör vi, jag. Men tror du att jag kan komma fram och visa mej, när dom som ska hämta mej har åkt igen?

Rickard vet inte. Han funderar ytterligare. Men snart kommer han fram till att det nog kan vara bra om han inte visar sig förrän tidigast fram på kvällen.

Fast risken finns ju då att de redan har anmält Sten som försvunnen, och att allt blir till en polissak. De kommer kanske tro att någon har kidnappat och fört bort honom.

Det kan bli en stor cirkus.

Detta tror Sten också.

Så det bästa är nog om Sten vågar visa sig när en timme har gått efter att de som ska hämta honom har åkt. För då har de nog inte hunnit anmäla honom

som försvunnen till polisen.

De bestämmer detta. Och Rickard ska hjälpa honom att hålla utkik efter de nya fosterföräldrarna.

– Men du, säger Rickard och höjer på sina ögonbryn. Tänk om dina nya fosterföräldrar, i Stockholm, är schysta, jättebra och snälla.

– Ja, men jag vill inte bo med dom ändå. Jag vill bo här, på gården med Ove och Kerstin, och dej.

– Du ... Kanske kommer dom att förstå att du inte mår bra och att du behöver få stanna här på gården några dagar, veckor till.

– Ja, hoppas att dom fattar att det är så.

– Du ska se att det kommer gå bra.

Rickard släpper upp pausen och spelandet drar igång igen.

De spelar ett fotbollsspel. Det ena laget är blått och det andra gult. Och nu vinner det gula laget, Stens lag, igen och för andra gången. Och förra gången vann Rickards lag.

138 Stor oro med ångest

Nästa dag, dagen innan Sten ska fara vidare till sitt nya familjehem, funderar de båda mycket på hur de kan göra för att få stanna kvar här i detta familjehem. Även om det nu är ett akuthem.

Och ett par timmar innan kvällsmaten går de bort till stallet och borstar hästarna.

Rickard får lust att rida en liten sväng och han frågar Sten om han också vill det.

Sten vill, men vågar inte. Inte i kväll. Men kanske i morgon.

Rickard säger förvånat att han vågade ju rida på Pompe i går. Han kan hålla i tyglarna, som i går, om Sten vill.

Sten skakar bara bestämt på huvudet.

Egentligen så är det att han inte mår bra. Han är mycket orolig och har ångest inför i morgon, då han ska åka till sina nya fosterföräldrar utanför Stockholm, huvudstaden.

Men han säger inget om sin oro.

Fast Rickard kan se på honom att han oroas för något.

Och i morgon kanske det inte blir någon chans till ridning, för att Sten kan behöva gömma sig hela dagen, för dem som ska komma och hämta honom.

– Okej, men jag kan leda Pompe när du rider på Dandy, säger Sten.

– Men du kan väl också rida. Pompe är ju jättesnäll. Och jag kan hålla i tyglarna, som i går. Du kan sitta och hålla dej i sadeln.

– Okej, vi gör väl så då. Förresten så är det kul att rida.

Efter en liten bit på en landsväg vågar

Sten själv hålla i tyglarna. Och Pompe och han går efter Dandy och Rickard.

De rider också in på en skogsstig. Ibland går det uppför och ibland nedför, och där emellan finns fina, hyfsat plana sträckor.

Efter en halvtimme rider de hem till stallet igen.

139 Sten har en plan

Det är planerat att Sten nästa dag ska bli hämtad av sina nya fosterföräldrar, för att åka med tåget till Stockholm. Och mellan tågstationen och familjehemmet i Örebro skjutsar Kerstin eller Ove dem.

Men redan nu planerar Sten att rymma. Om han inte rymmer redan här från gården, innan de kommer, så kan han

göra det senare under tågresan.

Och innan tåget ska stanna vid någon tågstation på vägen, för att släppa på och av människor, tänker han säga att han ska gå på toaletten, men att han snart kommer tillbaka till kupén och sätter sig igen.

Fast detta som han då inte kommer att göra – komma tillbaka.

Inne på toaletten kan han tänka ut de sista detaljerna i sin plan.

Och snart, när man ropar ut nästa tågstation i högtalarna, kan han göra sig beredd att kliva av tåget.

En liten stund senare kommer han stå

på perrongen och vinka av tåget som åker vidare mot huvudstaden.

Kanske kommer han att bli hungrig.

Men då kan han bara gå in i en matbutik och stjäla en påse med kanelbullar. För han har ju inga pengar att betala dem med.

Eller vänta ... Stjäla, nej det är nog inte hans grej. Men han kanske kan komma på något annat och bättre sätt.

Och snart kommer han på att han kan leta efter pantflaskor och -burkar som han kan panta i affären, och sedan köpa en påse bullar.

Ja, vad smart! Han är helt enkelt ett

geni.

Och kanske kommer pengarna också att räcka till en dricka. För den vill han ju inte heller stjäla.

140 Om det blir problem

Allt kommer garanterat att gå utifrån planen, nästan in i minsta detalj.

Men om han skulle välja att stjäla, då skulle säkert en butikspersonal komma att upptäcka honom, vad han gör, och sedan dra med honom in på kontoret.

Och hon skulle nog ringa polisen, som blixtsnabbt skulle komma dit till butiken.

Sten kommer kanske då, i sitt försvar, säga att han inte ville åka med fosterföräldrarna och bestämde sig för att rymma. Men att han också blev hungrig. Och törstig.

Polisen skulle säkert ringa till sociala myndigheten, och de skulle be polisen köra Sten tillbaka till familjehemmet i

Örebro.

Och här har det liksom aldrig varit några problem.

Sten minns allt som har sagts i detalj. Allt som Rickard har sagt till honom, men också Ove och Kerstin.

Innan kvällen kommer Rickard och Sten mötas igen. Och Rickard kommer föreslå att de kan rida ut på en liten kvällstur med Dandy och Pompe innan kvällsmaten. Och det kommer Sten väldigt gärna vilja.

Och Ove och Kerstin kommer inte det lilla minsta vara oroliga för att pojkarna ska spåra ur. De trivs här på

gården i Örebro och vill ju helst stanna här. Fast att det ju inte kommer gå.

Men Sten tänker att Rickard och han nog säkert hittar någon ny och bra lösning, för att få stanna.

Och så är cirkeln sluten.

ÖVER- RASKNING

141 Sällskap på
ridturen

Sten, Rickard och fosterföräldrar, ute

På vägen hem möter de fosterföräld-

rarna som rider på en varsin stor häst.

– Hej, Sten och Rickard, ropar Kerstin och Ove i kör. Hur går det med eran ridtur.

De har ridit ut mest för att de fick lust. Och de har bett flickorna där hemma att ta hand om kvällsmaten.

I går kom en tredje flicka hit.

Och de vet redan vad det blir till kvällsmat. Det blir varma smörgåsar och te.

Fast det tar inte längre än tjugo minuter att göra iordning kvällsmaten.

Och fosterföräldrarna fick en stor lust att rida efter pojkarna och se hur det går

för dem.

– Ja, flickorna lovade att göra varma mackor till kvällsmat, och medans vi tog en liten ridtur.

– Ja tack! säger Rickard. Jag är redan hungrig.

– Jag med, säger Sten.

Pompe blir än mera glad än tidigare när de stora hästarna kommer fram på vägen. Och alla de andra tre hästarna klarar att stå stilla under en minut medans de hälsar och pratar några ord med varandra.

Men Pompe blir uppjagad och vill röra på sig.

142 Pompe

öser på

Fosterföräldrarna ser att Pompe är mycket pigg och uppåt i humöret. De tänker att han nog har en massa energi som han behöver göra sig av med.

– Vad säger du, ni, om att vi travar en bit på vägen tillbaka? föreslår Kerstin.

– Ja, det gör vi, säger Rickard.

– Nej, det går inte, säger Sten. Jag vågar inte.

– Men Pompe är snäll, säger Ove. Fast det är dom andra hästarna också.

Sten ändrar sig och vill vara modig.

– Okej vi kan väl låta hästarna springa, då.

– Trava heter det, säger Rickard. Men du, Sten, om du vill kan vi byta häst, så får du rida Dandy i stället? Han är inte lika uppspelt som Pompe.

– Nej, det behövs inte, säger Sten. Jag kan fortsätta rida Pompe. Men om han springer för fort, och att jag inte klarar att sitta kvar i sadeln?

Men alla säger att det kommer att gå bra. Han kan hålla sig hårt i sadeln och låta tyglarna hänga. Pompe kommer springa jämsides eller bakom Dandy.

Kerstin rider först och Ove sist. Och där emellan får de små ponnyhästarna springa lite som de vill efter eller bredvid varandra.

Sten håller i tyglarna så att de inte hänger och slänger, och så att Pompe inte ska snubbla på dem.

De travar iväg. Det går mycket bra, men efter bara hundra meter får Pompe ett lekutbrott och rusar iväg det snabbaste han kan i trav. Och snart byter han

till galopp och de andra hänger på.

Och när Sten börjar skratta vågar de andra skratta med honom.

– Hjälp, jag ramlar av! säger Sten och håller hårt i sadeln. Tyglarna hänger löst och fladdrar för vinden.

– Nej då, säger de andra i kör. Håll hårt i sadeln, luta dej bakåt och trampa ner hämlarna i stigbyglarna.

Och Sten, som Rickard, har ridstövlar på sig i dag.

I stallet finns ett skåp med flera par ridstövlar i olika storlekar.

I skåpet finns också flera ridhjämlar i olika storlekar.

Pompe sköter sig bra. Han galopperar i full fart och som en liten ponny orkar med.

Men han håller sig tätt efter Dandy som också galopperar i full speed.

Och de stora hästarna behöver bara trava sakta, nästan skritta (promenera) snabbt för att hinna med.

143 Pompe blir trött

Efter en kilometer lugnar Pompe ner sig och byter galoppen till trav. Och Sten sitter kvar uppe i sadeln.

Efter mindre än hundra meter av trav byter Pompe automatiskt till skritt.

Och han är svett, nästan genomsvett i pälsen.

– Våran älskade lilla Pompe är helt

slut nu, kan vi se, säger Kerstin. Han ville springa av sig, fast nu är han mycket trött.

– Ja, det är några branta uppförbackar i skogen på vägen hem, säger Ove. Det vore bra om han slapp ha någon på sin rygg resten av vägen.

Fosterföräldrarna föreslår att Rickard fortsätter rida på Dandy samtidigt som han leder Pompe med att hålla i hans tyglar.

Och dessa två ponnyhästar är som bästa kompisar, så det ska nog gå bra.

Fast att leda Pompe efter någon av de stora hästarna kan bli problematiskt.

Han kan irritera dem så att de börjar bråka. Och de vill inte riskera att Pompe blir sparkad.

144 Rjder en stor häst

Sten förstår, men säger att han kan leda Pompe. Och för Rickard går det bra att leda Pompe efter Dandy.

Fast Kerstin och Ove säger att det blir jobbigt för Sten att gå i uppförbackarna i skogen. Det är bättre om han hoppar upp och sitter framför Ove på hans stora häst.

Ove rider också barbacka (utan sadel).

Och denna stora häst är stark och lugn av sig.

Sten kommer inte att trilla av. Och Ove sitter bakom och styr upp honom, om det behövs.

Fast Sten vågar inte rida på denna stora häst.

Men alternativet är att han rider

Dandy och leder Pompe. Och då sitter Rickard framför Ove.

Fast detta blir för svårt och krävande för Sten som är en stor nybörjare på hästryggen.

Men efter en pytteliten stunds fundering säger Sten ja och vill prova att rida på en stor häst, Cesar. Och det går bra när han har Ove som säkerhet bakom sig.

Cesar, som Bea, är mycket fin, ståtlig och verkar älska att få vara ute på en ridtur.

Bea, ett sto (hona), som egentligen heter Beautiful, är en skimmel (gråvit

päls) och Cesar är nästan svart. Och han har en stor vit bläs (tecken) i pannan, som en sverigekarta.

Kerstin rider med sadel på Bea. Det blir trångt och knöligt att sitta två stycken i sadeln.

De går lugnt resten av vägen hem till stallet. Och Pompe kämpar på, utan ryttare i sadeln.

Sten är på väg att glida av Cesar flera gånger, speciellt i de branta uppförsbackarna, men också i ett par rejäla nerförsbackar.

Och ibland är han på väg att dras av hästryggen av grenar som sträcker ut

sig just där som de behöver komma fram.

Men varje gång som han är på väg att glida av stannar Ove och hjälper honom att justera upp sig på hästryggen.

De rider och hästarna är snälla hela vägen hem till stallet.

Där får de mat: havre och hö.

Och de borstar av dem.

Borstningen är inte bara för att borsta bort smuts och damm som kan ha hamnat i deras päls, utan det är också bra för att massera upp blodcirkulationen. Och hästarna njuter av att bli borstade. Det är skön massage.

MYCKET

KÄNSLO-

SAMT

145 Kvällsmat

Sten, Rickard, andra barn och
fosterföräldrar, kök

I huset väntas det kvällsmat: Varma smörgåsar och te.

Fosterföräldrarna tar initiativ att prata om i morgon och när Stens nya fosterföräldrar kommer för att hämta honom.

Sten vet inte vad han ska säga.

Rickard sparkar till honom lätt på benet, och får en frågande blick tillbaka.

Rickard skakar nekande på huvudet till honom. Och Sten förstår direkt att han inte ska prata om sina riktiga känslor för Ove och Kerstin, om vad han känner inför morgondagen.

Fast Sten får en idé och väljer att gå sin egna väg. Och han bryter helt med det som Rickard och han tidigare kommit fram till och bestämt.

Han sätter igång med att gråta, samtidigt som han tuggar i sig en bit av den varma smörgåsen.

– Men älskade vännen, säger Kers-
tin, hur är det fatt? Hur är det med dej?
Mår du inte bra?

Hon reser sig upp från stolen och går fram till honom. Håller om honom i en största kram.

Och hon fortsätter:

– Men inte ska du vara ledsen ...

– Jag vill inte åka i morgon, säger Sten. Och ännu mer tårar kommer.

Flickorna reser sig också upp och går fram och kramar om honom.

Ove sträcker fram handen och lägger den på Stens axel, och säger:

– Har du en så stor oro med ångest inför detta?

Och Sten, han vill inte gråta. Men tårarna gör precis som de vill.

Han gråter och gråter. Och samtidigt försöker han att säga något:

– Jag vill inte åka i morgon. Jag vill vara här med er, och med Rickard, och med Pompe och Dandy. Och med

flickorna.

Alla blir mycket tagna som förvånade, men förstår direkt också det stora allvaret med alltihop.

146 Stor

Vändpunkt

Ove och Kerstin känner direkt att det räcker så här. De har, som akuta foster-

föräldrar, ett stort ansvar för Sten och de har även en stor makt att påverka och till och med avgöra hur det ska bli framöver för honom.

– Sten, om vi bestämmer att du inte ska åka någonstans i morgon, säger Ove, utan att vi bara skjuter upp det under ett par veckor eller mer ...

– Ja, och tills du mår bättre och känner dej stark och redo att åka till ett nytt familjehem, säger Kerstin.

Sten nickar instämmande och torkar tårarna på tröjärmen.

Klockan är kvart i nio på kvällen. Ove reser sig upp från stolen och går

bort till köksbänken. Tar telefonen och ringer till dem som ska komma i morgon. Och han låter mycket lugn och bestämd på sin röst när han pratar med de nya fosterföräldrarna:

– Ja, god kväll, säger han i telefonluren och presenterar sig. Det är så att det har kommit en sak i vägen och Sten är inte alls redo att bli hämtad av er i morgon. Så vi, Kerstin och jag, som också har det yttersta ansvaret för Sten just nu, vi skjuter upp hämtningen av honom.

Ett prat hörs i luren från kvinnan, som är en av de nya fosterföräldrarna.

Hon förstår att det nu har dykt upp försvårande omständigheter, som gjort att Sten inte alls är redo att bli hämtad i morgon.

Och de säger artigt hej då till varandra innan de lägger på luren.

PRATAR

ALLVAR

147 Sten drar

en stor

lättnad

Sten och Rickard, Rickards rum

– Okej, Sten, nu har vi bestämt att du är kvar här hos oss i två veckor till. Sedan får vi avvakta och se hur du mår, när två veckor har gått.

– Tack! säger Sten och försöker visa upp ett tacksamt och nöjt leende.

– Ja, och behöver du vara kvar här hos oss längre än så, så får vi ta det då, säger Kerstin och ler kärleksfullt mot honom.

– Vet du, Sten, säger Ove. Allt handlar om att få dej att må bra. Och allt annat betyder ingenting just nu. Och vi

har sett att Rickard och du trivs bra ihop
...

– Ja, ni kan hjälpa varandra att må lite bättre. Och ni kan rida, och spela TV-spel, fotboll, innebandy, cykla, umgås och ha en fin tid tillsammans här med oss.

– Och kom ihåg, Sten, att om du kommer till fosterföräldrar, som du inte tycker om, då är du så klart välkommen tillbaka hem hit till oss på gården.

– Ja, som det blev för Rickard, säger Sten instämmande.

– Ja, exakt, säger Kerstin. Det är också bra och viktigt för oss, Ove och

mej, att ni, du, kommer till ett bra hem med bra föräldrar, som du tycker om och trivs med.

148 Rickards rum

Efter kvällsmaten går Sten med Rickard till hans rum, och de spelar mer TV-spel.

Och Sten vågar fråga honom om han har blivit mobbad någon gång.

Rickard känner igen frågan. Han är helt säker på att Sten har frågat om detta en gång tidigare. Men Sten har kanske glömt det.

Fast han låtsas inte om det och svarar ärligt igen på frågan.

Och han tänker att Sten kan ha behov av att få prata om det just nu.

– Nej, det har jag inte. I skolan har jag alltid haft bra och schysta kompisar. Fast om någon eller några bara så mycket som hade vågat försöka bråka med mej.

– Då hade du slagit honom på käften, säger Sten och ler försiktigt.

– Ja, han hade fått stryk, ler Rickard tillbaka, massor med stryk.

– Så att han skulle ångra sig.

– Ja ... absolut.

– Men det behövdes inte, att ge någon, den dumme, stryk?

– Nä, precis ... Och vet du, det fanns en kille i min klass. Det var när jag gick i trean. Han var ny i klassen. Det var flera på skolan, i andra klasser, som började bråka med honom.

Men då började jag att vara med honom, både på rasterna och inne på

lektionerna.

Och efter detta var det ingen som vågade bråka med honom mer.

– För då hade du gett dom på käften, säger Sten och vågar le lite större nu.

– Exakt.

149 Berättar

Om

mobbingen

Sten berättar om all mobbning av Amir och sig. Om terrorn med cykelventilerna, och om mobbaren som älskade att boxa honom i magen och om hur han gav tillbaka.

Fast sedan kom dagen då katastrofen

hände med mormor och mamma.

Och nu behöver han ett nytt hem, ett familjehem ...

– Tänk att du enkelt och snabbt bara slapp dom idioterna.

– Ja, fast jag tror att min bästa ...

– Att Amir har fått ta alla smällar – som du ju kom undan? inflikar Rickard.

Sten nickar till svar.

Han fortsätter berätta, och nu också om allt roligt som Amir och han brukade göra: de klättrade i ett mindre berg, strax utanför gården. Och bredvid berget finns ett stort träd, en ek, som de brukade klättra i.

Och eken såg lite rolig ut för den hade två stammar som satt ihop en bit ovanför marken, som två ben.

De brukade också tälta ute på gården. Ibland satte de upp ett litet och lågt fjälltält och andra gånger satte de upp ett indiantält. Båda tälten var Stens.

Fast det hände också att mobbarna kom och drog loss tältpinnarna ur marken och slängde iväg dem. Och sedan kunde tältet blåsa iväg, eller så slängde mobbarna iväg det.

– Vet du, Sten, jag skulle vilja träffa dom där idioterna som har mobbat Amir och dej.

– Ja, och slå dom på käften.

– Ja, garanterat. Men du, Sten, i fortsättningen lovar du väl att du inte tar skit från någon igen?

– Ja, jag lovar. För jag hatar mobbare och mobbning.

– Jag med.

– Men tycker du om zigenare, då?

Ricard dröjer något med att svara.

Han tänker.

– Jag vet inte, svarar han till slut, men jag tycker om dej. Och om du är zigenare eller inte, så skiter jag i det.

Han ger Sten en kram.

– Och jag gillar dej. Fast är du en sån

där svenne eller vad det heter?

– Ja, jag tror det, för alla i min familj, och i min släkt, i generationer tillbaka, kommer från Sverige. Jag är en, så att säga, tvättäkta svensk – svenne.

– En viking, ler Sten.

Rickard ler tillbaka.

– Min mormor har sagt att vi zigenare är ett vandringsfolk. Och vi har vandrat sedan generationer tillbaka. Och vi är spridda över hela världen ... eller om det var Europa.

– Kanske båda, ler Rickard. Men var startade vandringen, eran vandring?

– Indien. Vi kommer ursprungligen

från Indien.

– Ja ha ... Är det därför som du har nästan svart hår och är mörkare i huden än jag?

– Ja, kanske ... eller jag tror det.

– Du, Sten ...

– Ja?

– Jag har redan ångrat mej. Jag tycker om zigenare – och jättemycket.

– Tack!

Sten ger Rickard en bamsekram.

150 Önskar godnatt

Det knackar försiktigt på Rickards dörr.

– Ja, kom in. Det är öppet ... eller jag menar olåst.

Ove och Kerstin öppnar dörren och kikar in.

– Vi ville bara önska er en god natt och sov så gott, säger Kerstin.

– Det är nog bra om du Sten går till

ditt rum och försöker sova lite, säger Ove.

– Ja, svarar Sten artigt tillbaka.

– Får Sten sova i min säng, med mej? frågar Rickard med en självsäker ton.

– Jo, men det får han så klart, säger Ove, fast det blir väl trångt? Sängen är ju bara en nittiosäng.

– Vi kan prova, säger Sten.

– Ja, gör som ni vill, säger Kerstin.

Hon tar initiativ att kliva in i rummet, och hon ger pojkarna en varsin godnattkram.

Ove gör likadant.

– Kan vi inte få stanna här hos er?

frågar Rickard.

– Jo, men för oss får ni gärna det, säger Kerstin.

– Ja, fast vårt hem är tänkt att bara vara ett jourhem, akuthem för barn som blixtnabbt behöver ett nytt hem, säger Ove.

Och du Rickard vill ju bo med musiker. Och du är ju duktig på att sjunga. Det låter så fint när du sjunger.

– Tack! säger Rickard.

– Ja, och du behöver få hjälp med att lära dej spela olika instrument. Och Ove och jag är inget vidare på instrument.

- Vi är väl bättre på att ta hand om djur.
- Och oss barn, säger Rickard.
- Tack, ja, vi gör väl vårt bästa.
- Vi försöker.

151 Mer om mobbingen

När Kerstin och Ove har lämnat rum-

met kryper Rickard upp i sängen och under täcket. Men Sten vill gärna få spela TV-spel lite till.

Rickard frågar om det finns något mer han kan berätta om mobbningen där hemma.

Och Sten säger att det finns massor att berätta. Många gånger så skedde mobbningen när han också var med Amir.

– Och han är också mörk, som du?

– Ja, och hans mamma och pappa kommer från Kurdistan, i östra Turkiet.

Hängmatta

Det här med att Sten blev mobbad, gör Rickard arg och upprörd. Och han vill gärna höra mer om mobbningen. Den gör honom nyfiken och intresserad.

Fast Sten behöver inte nämna sin gamla kompis Amir. De kan försöka skippa honom nu, och för att det inte ska göra så ont, så att han blir ledsen.

Men Sten säger att det nog går bra om han nämner Amir bara lite och ibland.

Och Sten fortsätter berätta.

Vid flera tillfällen gjorde Amir och han en hängmatta i en lekställning på gården.

Fast hängmattan var det någon som hela tiden gjorde sönder. Det hände nog säkert också sent på kvällen eller på natten.

Hängmattan bestod av en filt eller ett överkast som de knöt fast hörnändarna i en klätterställning av rep. Klätterställningen hade två stora sidor, lutande mot varandra, som två branta sidor av ett

hustak.

När de kom till hängmattan nästa dag hade någon gjort sönder den, skurit loss den eller skurit ett stort hål i den.

– Men vet ni att det var mobbarna?

– Nä, fast vi hörde om det på ryktesvägen. Det var genom flickor som vi känner, som berättade vad dom hade hört från sina äldre bröder. Dom sa att det var mobbarna som hade gjort det.

– Såna idioter! säger Rickard med en arg ton.

Efter att ha fått en filt och två överkast förstörda gav de upp.

Hockeybilder

Sten samlade på hockeybilder och hade ett fullt album med dem. På bilderna, som var stora som korten i en kortlek, fanns hockeyspelare: svenska, men också amerikanska och kanadensiska.

Han var så stolt över sitt album.

Mamma och han brukade, nästan varje kväll, gå till kiosken där hemma

och köpa nya hockeybilder. I albumet fanns flera hundra bilder.

Men en dag, när han var ute på gården och hade med sitt album, kom mobbarna och ryckte albumet ur händerna på honom. De gillade inte att han var så bortskämd och hade så många hockeybilder.

Samtidigt som de gick iväg med albumet plockade de ut bilderna och slängde iväg dem.

De flög iväg med vinden, en efter en, lite överallt.

Sten kunde inte göra annat än att följa efter mobbarna och försöka hinna

plocka upp bilderna innan de flög iväg alltför långt.

Rickard undrar om han var själv eller om Amir var med honom.

Men denna gång var Sten själv. Fast vid ett senare tillfälle, då som mobbarna rev sönder alla hans bilder, var Amir med honom.

Mobbningen var som förra gången, fast nu rev de sönder varje bild innan de slängde iväg den.

Och nu ...

– Ja, nej, klämmer Rickard in, nu var det väl ingen idé med att plocka upp bilderna, då dom ju var sönderrivna.

– Amir sprang och hämtade sin pappa. Men när han kom ut hade mobbarna försvunnit.

– Och det låg väl trasiga hockeybilder överallt?

Sten nickar.

– Och alla pengar som ni hade lagt på att köpa hockeybilderna ...

Sten nickar igen.

154 Slangbollar och ärtrör

– Och det finns en värre sak, än det här med mina förstörda hockeybilder.

– Ja, vad då? undrar Rickard nyfiket.

– Jo, mobbarna älskade också att bråka med min mamma. Fast inte min mormor. Henne bråkade dom aldrig med.

Mobbarna brukade ibland skjuta med

slangbellor eller ärtrör mot mamma och mej, då som vi var ute i något ärende.

När de sköt kunde de ligga gömda bakom något: staket, plank, klätterställning i lekparken, husvägg.

Vid flera tillfällen sprang mamma och tog fast någon av mobbarna. Fast då kom de andra mobbarna fram och siktade och sköt på henne på nära håll och skrek åt henne att släppa taget om deras kompis.

– Det låter som att det var rena vilda västern hemma på din gård.

– Ja, minst sagt så var det också det.

Och nu i påskas. Då var Amir och jag

ute på gården och lekte, när mobbarna kom och smällde påksmällar mot oss.

– Nej, sluta, är det sant?

– Dom ville skrämma mamma och tänkte på stubinen till en mindre smällare och kastade den mot henne. Dom siktade mot hennes ben.

Sten gör en mindre paus. Och Rickard väntar tåligt.

– Mamma blev aldrig träffad av någon smällare, då hon reagerade snabbt och kvickt hoppade undan. Fast det var ju flera mobbare som samtidigt kastade brinnande smällare mot henne.

– Du, jag kan se det framför mej, när

din mamma hoppar omkring, vett-skrämd för mobbarna och deras smällare. Men Amir och du, då? Blev ni träffade?

– Nej, mamma sprang iväg så fort, och med mobbarna i hälarna. Med detta mer eller mindre slapp Amir och jag mobbarna och deras smällare, och då under tiden som denna terror mot mamma höll på.

155 Svårt och känslösamt

När Sten har berättat färdigt om all mobbning och terror som hans mamma, Amir och han har tvingats stå ut med, känner han att det räcker.

Han vill inte berätta mer om allt det hemska som mobbarna har ställt till med.

Och nu blir han ledsen igen, för allt

hemskt som han har tvingats att vara med om, stå ut med, och att hans liv inte längre ser ut som det har varit.

Han har inte längre någon mormor, mamma eller bästa kompis. Allting har liksom tagit slut eller förändrats – till det sämre, till något som han inte längre känner igen, som han inte vill ha eller vara med om.

Och Amir.

Det gör så ont att inte få vara med honom. Och att se honom så där glad och lycklig, när de ses, det gör också himla ont. Han orkar inte längre med det, detta svåra och jobbiga med

känslor. Så det är nog bäst om Amir och han inte ses något mer.

– Jag tror att jag förstår, säger Rickard. Men, om jag har fattat rätt nu ... Amir och du ska inte ses något mer – typ aldrig mer?

Sten nickar instämmande.

– Okej ... Fast det kanske är bäst så. Och det kanske inte gör lika ont då. Du kanske glömmer Amir, fast minns dom fina stunderna som ni hade tillsammans.

Sten nickar igen, och torkar en tår.

– Du, min kompis, vi ska nog inte prata om Amir, för det gör dej ledsen

igen.

Sten nickar.

156 De byter spår

Klockan har blivit mycket. De båda hinner gäspa flera gånger innan de hinner byta om till sovkläder, borsta tänderna och krypa ner i Rickards säng.

Båda känner att de har pratat färdigt om allt som de har pratat om i dag. De säger god natt och föreslår att de ska rida igen på ponnyhästarna i morgon.

Efter en kort stund säger Sten:

– Du, Rickard, tycker du att det ska bli kul att börja i skolan igen, på det nya fosterhemmet?

– Jag vet inte ... Jo, kanske lite.

– Men tänk om skolan ligger långt bort från fosterhemmet.

– Ja, men då får jag eller du ta bussen.

– Ja, det går säkert en skolbuss ...

– Och vi måste sköta oss, på vårans

nya skola. Annars kan det bli problem.

– Ja ...

– Även om det skulle uppstå problem, måste vi sköta oss.

– Ja, för annars kan det bli mer problem, säger Sten i stora funderingar.

– Ja, helt klart.

– Men tycker du att det ska bli kul att börja i skolan?

Rickard tänker att denna fråga ställde Sten alldeles nyss. Men han låtsas inte om det utan svarar lika ärligt som tidigare:

– Ja, fast bara lite.

– Ja, bara lite, håller Sten med.

- Pyttelite.
- Ja, pyttelite.

LITE MER

OM MIG

Skriva böcker

Jag Roy Panen tycker det är kul att skriva böcker. Och att släppa fantasin helt fri gör det ännu roligare.

När jag skriver på en boktext har jag som oftast tidigare funderat och tänkt mycket kring handlingen i boken.

Och bra idéer får jag när jag är ute på promenader i naturen, eller har ett tråkigt jobb att utföra på mitt arbete.

Och när jag kommer hem, på kvällen, försöker jag tänka fram text för alla mina tankar och funderingar kring handlingen i boken.

Lärare och snickare

Jag är utbildad lärare i svenska och svenska som andraspråk på gymnasienivå.

Men innan jag blev lärare var jag snickare: byggnadssnickare, möbelsnickare och maskinsnickare.

Och som lärare arbetade jag i grundskolans årskurser 4-9. Jag undervisade i svenska, svenska som andraspråk, särskilt undervisningsstöd för elever med särskilda behov, biblioteksansvarig, och som obehörig slöjdlärare.

Det blev för jobbigt att vara lärare, så jag valde att sluta. Jag gick tillbaka till mitt tidigare yrke som snickare.

Gratis böcker

Lite senare började jag skriva böcker.

Och jag startade ett eget bokförlag.

Fast det har gått lite trögt med bokförsäljningen och utlåningen.

Det är svårt att hitta nya läsare. Fast jag tycker själv att alla mina böcker är intressanta och spännande, och borde nå ut till många läsare.

Jag vill och önskar ha många läsare. Och jag fick idén om att själv distribuera/dela ut mina böcker på min hemsida panen.se, för gratis läsning och lyssning.

Alla som vill får läsa och lyssna på mina böcker – GRATIS.

Ge ett bidrag

Den som vill och kan får gärna ge ett bidrag till mitt bokförlag, kanske en tia eller mer. På panen.se finns ett postgironummer till min bank, om man vill skänka en slant.

Tusen tack till dig, på förhand.

Skriva på heltid

Jag skriver böcker på min fritid, men vill så gärna börja skriva på heltid. Fast när jag går i pension 2031, då blir jag nog en glad pensionär och kan skriva böcker 24/7.

Nu vet du lite mer om mig.

Ha det gott och ta hand om dig.

Kramar från din vän

Roy Panen